

Sygn. akt I UZ 105/10

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Katarzyna Gonera

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania "K." Spółki jawnej
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
z udziałem zainteresowanych: [...]
o ustalenie istnienia obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 czerwca 2010 r.,
zażalenia organu rentowego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 stycznia 2010 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2010 r., Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną organu rentowego wniesioną od wyroku tego Sądu z dnia 7 października 2009 r. w sprawie z odwołania "K." Spółki jawnej przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych przy udziale zainteresowanych [...] o ustalenie istnienia obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu postanowienie zaznaczył, że skoro odwołująca się spółka żądała ustalenia nieistnienia obowiązku zapłaty składek na ubezpieczenia społeczne, to sprawa nie należy ani do kategorii spraw o przyznanie

lub wstrzymanie emerytury (renty), ani do kategorii spraw o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. W związku z tym dopuszczalność skargi kasacyjnej jest uzależniona od wartości przedmiotu zaskarżenia, która powinna wynosić co najmniej 10.000 zł. Tymczasem wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie - zdaniem Sądu Apelacyjnego - wynosi 4.027,73 zł, co powoduje, że skarga kasacyjna organu rentowego jest niedopuszczalna.

Na to postanowienie organ rentowy wniósł zażalenie, zarzucając naruszenie art. 398² § 1 oraz art. 19-22 k.p.c. Zdaniem organu rentowego, przedmiot sprawy dotyczył ustalenia, czy świadczenie w postaci bonów towarowych ma charakter świadczenia wypłacanego z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i podlegającego uwzględnieniu w podstawie wymiaru składki, a zatem sprawa nie jest sprawą o zapłatę (o roszczenie pieniężne), lecz o ustalenie podstawy wymiaru składek. Organ rentowy wywiódł, że dla określenia wartości przedmiotu zaskarżenia w takiej sprawie nie wystarczające ustalenie wysokości składek od równowartości bonów towarowych. Według organu rentowego, wartość przedmiotu sporu stanowią "kwoty zawarte w decyzji organu rentowego ustalające prawidłową podstawę wymiaru składek", a nie przyjęta przez Sąd odwoławczy różnica pomiędzy podstawą wymiaru składek "wraz z bonami", a podstawą wymiaru składek "bez bonów".

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczył podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, od jakiej odwołująca się spółka powinna odprowadzić składki na ubezpieczenia społeczne za zainteresowanych w okresach wymienionych w decyzji organu rentowego. Kwestią sporną była wyłącznie ocena, czy od uzyskanego przez zainteresowanych przychodu w postaci równowartości pieniężnej otrzymanych w naturze bonów towarowych należy odprowadzić składki na ubezpieczenia społeczne. Ocena, czy ten przychód podlega zwolnieniu z obowiązku odprowadzania od niego składek na ubezpieczenia ma znaczenie jedynie w zakresie ustalenia wysokości składki i nie dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia. Sąd Apelacyjny trafnie więc stwierdził, że sprawa nie jest sprawą o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego (ani tym bardziej sprawą o przyznanie lub wstrzymanie emerytury lub renty). Podleganie zainteresowanych

ubezpieceniom społecznym z tytułu pozostawania w stosunku pracy był okolicznością bezsporną. Rozstrzygnięcie sporu w toczącym się postępowaniu sądowym ma więc wyłącznie wpływ na wysokość podstawy wymiaru składek w konkretnych miesiącach. Z tego punktu widzenia pozbawione znaczenia są wywody zażalenia w części, w której organ rentowy uważa, że spór dotyczy ustalenia podstawy wymiaru składek, a nie zapłaty składek (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1997 r., II UKN 117/97, OSNAPiUS 1998 nr 6, poz. 199; z dnia 12 maja 1998 r., II UKN 47/98, OSNAPiUS 1999 nr 10, poz. 355; z dnia 8 grudnia 1998 r., II UKN 351/98, OSNAPiUS 2000 nr 2, poz. 82; z dnia 7 października 1999 r., II UZ 117/99, OSNAPiUS 2001 nr 19, poz. 600; z dnia 18 maja 2000 r., II UZ 38/99, OSNAPiUS 2001 nr 23, poz. 700; z dnia 22 marca 2001 r., II UKN 278/00, OSNAPiUS 2002 nr 24, poz. 608 oraz z dnia 9 października 2002 r., II UZ 94/02, OSNP 2004 nr 6, poz. 107).

Ponadto należy zauważyć, że wyrok Sądu Apelacyjnego jedynie częściowo zmienił rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji, a w pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny oddalił apelację odwołującej się spółki. Skarga kasacyjna organu rentowego dotyczy wyłącznie tej części wyroku, w której Sąd Apelacyjny zmienił orzeczenie Sądu Okręgowego. Tym samym wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego może odnosić się jedynie do części, w której Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji.

Skoro rozpoznawana sprawa nie należy do katalogu spraw wymienionych w art. 398² § 1 *in fine* k.p.c., a wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł, to Sąd Apelacyjny prawidłowo odrzucił skargę kasacyjną organu rentowego.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.